

MANTANA 3

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 13, číslo 3

březen 2010

ÚVODNÍK Něco víc než...

Není to poprvé, co budu psát o „duchovním rozměru“ lezení. Znovu mě na tohle téma přivedla nedávná debata s naší sousedkou Jitkou. Jitka je věřící a při lahvince vína se naše povídání svezlo na otázku, jestli víra a církev znamená totéž. Směšování víry a církve mě pokaždé přivede do varu. Ale o potocích krve, násilné katolizaci, zneužívání dětí a dalších svinstvech, které provází církev celé věky, dnešní úvodník není.

Před několika lety jsem viděl film, v kterém starý šaman vysvětloval malému chlapci, že na světě existuje něco víc, než jen to, co jde změřit a zvážit. Že člověk potřebuje k životu uspokojovat nejen materiální, ale i duchovní potřeby. A že duchovno je všude okolo nás i v nás. Byl to jen film, ale pamatuju si, že mě to docela zasáhlo, protože jsem v mládí byl úplně stejný jako ten filmový kluk. Za každou cenu racionální. A tvrdil stejně jako on, že „existuje jen to, na co si můžu sáhnout“. Šaman s chlapcem seděli ve stanu a stařík se zeptal, jestli chlapec něco vidí mezi sebou a stěnou stanu. „Ne, není tady nic“, odpověděl chlapec posměšně. Šaman se k němu naklonil a rychle mu svou dlaní zacpal ústa a nos. Chlapec se začal dusit. Trhal sebou, kroutil se, snažil se starci vytrhnout a bojoval o doušek vzduchu. Po chvíli ho stařec pustil a zeptal se chlapce, proč tak moc bojoval o to **nic**! Proč se tak pral o něco, co není vidět a nejde uchopit. A vysvětlil mladíkovi, že „duchovno“ je jako vzduch, který dýcháme. Není vidět, nelze ho uchopit, ale nemůžeme bez něj žít.

Brzy oschnou skály a všichni vyrazíme vy lézt nové cesty, zdolat další vrcholy. Přeju Vám všem co nejvíc vrcholů, na kterých najdete to **nic** mezi vámi a stěnou stanu. Co nejvíc cest, u kterých nepůjde o číslo obtížnosti, popularitu oblasti, jméno masívu či věže. Cest, ve kterých pocítíte něco víc než....

Broněk

Silvestr ve Sperlonze

26.12.09 - 2.1.10

Pavel Bohuněk

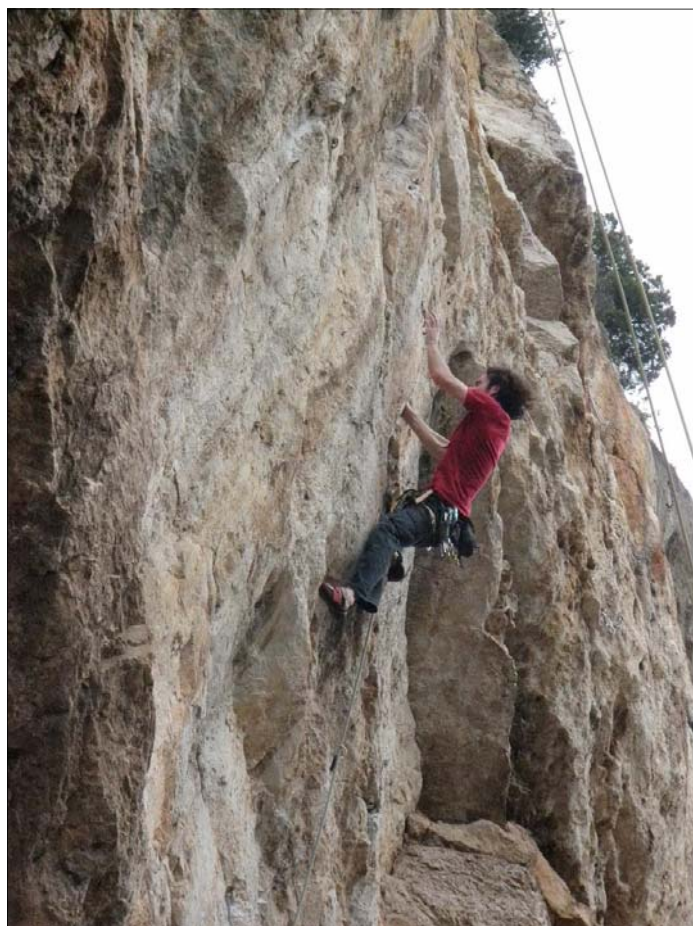
Nápad strávit Silvestra někde v teple na jihu vůbec nebyl špatný, i když pro mě dost neobvyklý. Zatím jsem tohle období trávil jen na horách a užíval si zimní radovánky se vším všudy. Mačky a cepíny jsem tentokrát nechal doma a místo toho si vzal sandály a lezečky. Složení výpravy bylo jasné už měsíc dopředu - Já, Pája, Danča a Pepa Ficek. Co není jasné, je jako vždy počasí, které je takové všelijaké. Nakonec jsme se ale přeci jen rozhodli to zkusit.

Po nezbytných nákupech vyrážíme kolem osmé z Chebu. Cesta probíhá velice příjemně a

1500km utíká jako nic. Italské dálnice jsou sice nekonečné, ale v půl deváté ráno jsme ve Sperlonze. Setkáváme se s Jardou Zetkem a jeho přítelkyní. Domlouváme ubytování v apartmánu u Guida a po chvíli smlouvání dostáváme slevu euro na den.

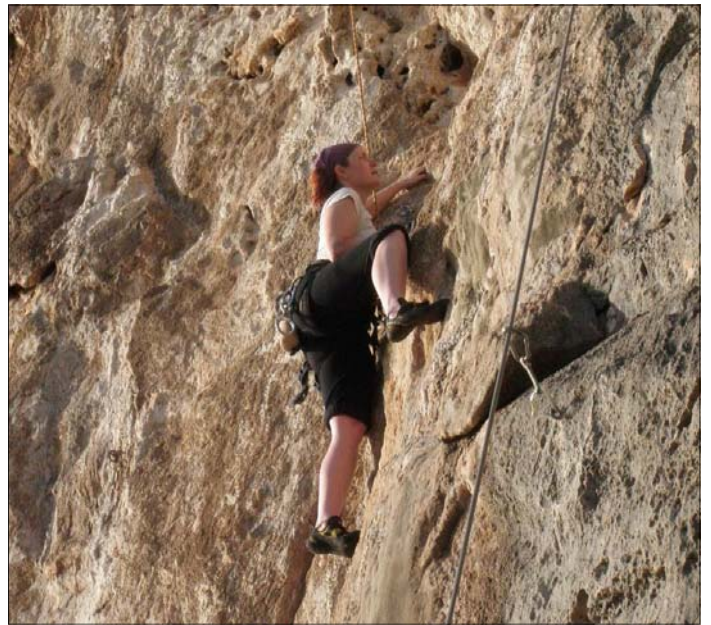
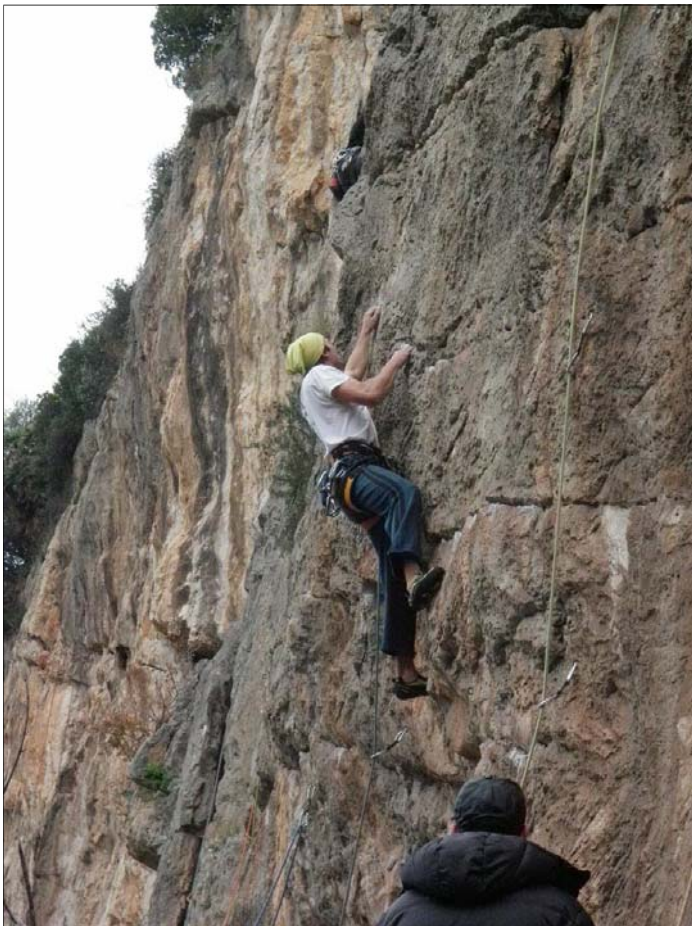
Je krásně, a tak se s ubytováním moc nezdržujeme a pospícháme na pláž ochutnat místní vápno. Pro urychlení přejíždíme autem. K pláži vede dlouhé schodiště, které končí přímo u nástupu prvních skalek na pláži. Začínáme něčím lehčím na rozlezení a seznámení. Holky se osamostatnily a tahají si cesty samy. Postupem dne přichází stále více lezců. Jak jsme později zjistili, je to zde naprosto běžná věc. Nenecháváme si tím ale zkazit radost. Jsou to většinou Němci a Slovinci. Jsou přátelštější a je s nimi legrace. Únava z noční jízdy je docela znát, a tak asi po šesti cestách balíme. Ovšem docela vydatných. S Pepou jsme vylezli cesty obtížnosti od 6a do 7a+. Holky taky pěkně zabojovaly a ukázaly, že se nebojí. Kousek odsud je slavná díra Grotta Aeonauta, kam se soustřeďují jen nejlepší bouchači. Z pláže není jeskyně skoro vidět. Stačí ale jen vylézt na kopeček a naskytne se vám úžasný pohled. Desítky lezců zde posedávají na zemi a visí v převisích. Smradu jak v tělocvičně a nahuleno jak v hospodě. Chtěli jsme si zde taky něco vylézt, ale trochu nás to odradilo. Do tělocvičny můžu chodit doma. Večer trávíme v apartmánu hraním různých her a popíjením. Zdá se nám, že je tu docela zima. Zatopili jsme v každém pokoji a sporák s troubou jsou také pořád v permanenci.

Ráno je opět krásně, a tak se jdeme pokechat na balkón. Pod ním na nás už netrpělivě čeká paní domácí, která je ruské národnosti. Oznamuje nám, že v noci topit nesmíme a demonstrativně vypíná přívod plynu. Tak! A máme po ptáčkách. Ještě že jsme si s sebou vzali vařič. Když ovšem paní zjistí, že nám to žíly netrhá, jde ten plyn opět zapnout. Na dnešek je naordinováno lezení v oblasti zvané El pueblo, která se nachází příjemných patnáct minut po svých přímo z hotelu. Je zde také jakási jeskyně,

ale o poznání menší než ta na pláži. Lezení probíhá stejným stylem jako včera a to v týmech ženy a muži. Snažíme se vybírat jen ty nejhezčí lahůdky a většinou se nám to daří. Večer mám konečně ten slastný pocit z prolezených prstů a bolavých rukou. Podle toho poznám, že jsem se neflákal.

Další den prší. Stěny, které vidíme z okna, jsou mokré. Snažím se zachovat optimismus. Jdeme omrknout skály nad tunelem. Je tu spousta sektorů v několika patrech nad sebou. Přicházíme do jednoho z nich a potkáváme zde partičku německých důchodců. Ve chvíli, kdy nastupuji do první cesty, začíná docela vydatně pršet. Když cestu dolézám, tečou po skále proudy vody. Danča si tu mokrou nádhery nechce nechat ujít a dává si jí také. Pršet nepřestává, takže radši volíme ústup. Důchodci na to mají jiný názor a lezou vesele dál za deště. Nepřívětivého počasí využíváme k prohlídce městečka Gaeta, které je nedaleko Sperlongy na moc pěkném poloostrově s jakýmsi kopcem. Na vrcholu je mauzoleum nějakého hrdiny z dob starého Říma. Cestou k němu procházíme přes nějaký klášter, ve kterém je vstup do jeskyně. Je zavřeno, a tak jako správní Češi přelézáme zeď. Do 180m vysoké jeskyně se jde po dlouhých schodech. Uvnitř bouří moře. V přístavu kotví americká vojenská loď. Nad městem se vypíná velká pevnost, kterou jsme se rozhodli s Pepou prozkoumat. Ceduli s nakresleným samopalem jsme obešli s tím, že italsky neumíme, takže nám nemůže nikdo vynadat. První voják, kte-

rého jsme potkali, nás ale vyvedl z omylu. Ještě rádi jsme se otočili. Úplně promočení jsme po dlouhém hledání našli snad jedinou pizzerii ve městě.

Ve středu zkusíme opět štěstí v oblasti nad tunelem. Zpočátku to vypadá špatně, protože je to celý mokrá. První cesta zase za mokra, ale pak vylezá sluníčko a hřeje až do večera. Zdejší vápno není vůbec okluzané. Chyty jak žiletky prstům moc dobře nedělají. Opět potkáváme bandu německých důchodců. Jsou to nezmaři. Lezou až do tmy, stejně jako my. Je zde spoustu lehkých i těžkých cest, takže si na své přijde každý.

Čtvrtek je poslední den v roce a už od rána je nádherně. Celý den trávíme na kopci Monte Moneta, který se vypíná nad Sperlongou. Koho zde nepotkáme? Naši známí důchodci z Německa zde zase lezou jak o závod. Pája si vytáhla pěkný, převislý koutek a já si dal vedle nějaké 6c s hrozně řezavými chyty. Nejhezčí lezení je zde na krásné, převislé, do červena zbarvené stěně. Tady jsem si vylezl nádherné vytrvalostní 7a+ přes několik převisů. Když jsem se při spouštění houpal v úžasné expozici nad mořem, říkal jsem si, že je to pěkné rozloučení a pěkná tečka za uplynulým rokem. Pak jsme si ještě vylezli pár krásných cest. Ve vzduchu visela taková zvláštní pohoda. Nádherný

západ slunce byl asi nejlepší odměnou.

Bujaré Silvestrovské veselí probíhalo v naší kuchyni a na pláži. Doufám, že výrok „Jak na Nový rok, tak po celý rok“ neplatí, protože jsme ho začali koupáním v moři pár minut po půlnoci. Byla to ale paráda.

Ranní probuzení již tak veselé nebylo. Venku řádí nějaká tropická bouře, nebo co a nevypadá, že by chtěla přestat. Plánované lezení v jeskyni rušíme a flákáme se doma. Odpoledne nás to ale přestává bavit, a tak balíme a prcháme domů. Návštěvu Říma také necháváme na jindy. Cesta domů je docela horor. Až na Brenner hustě prší. Z Brenneru do Ústí zase hustě sněží.

I přes horší závěr jsme byli všichni maximálně spokojení. Užili jsme si několik pěkných dní na prosluněných skalách, což bylo uprostřed zimy příjemné zpestření.

Pája

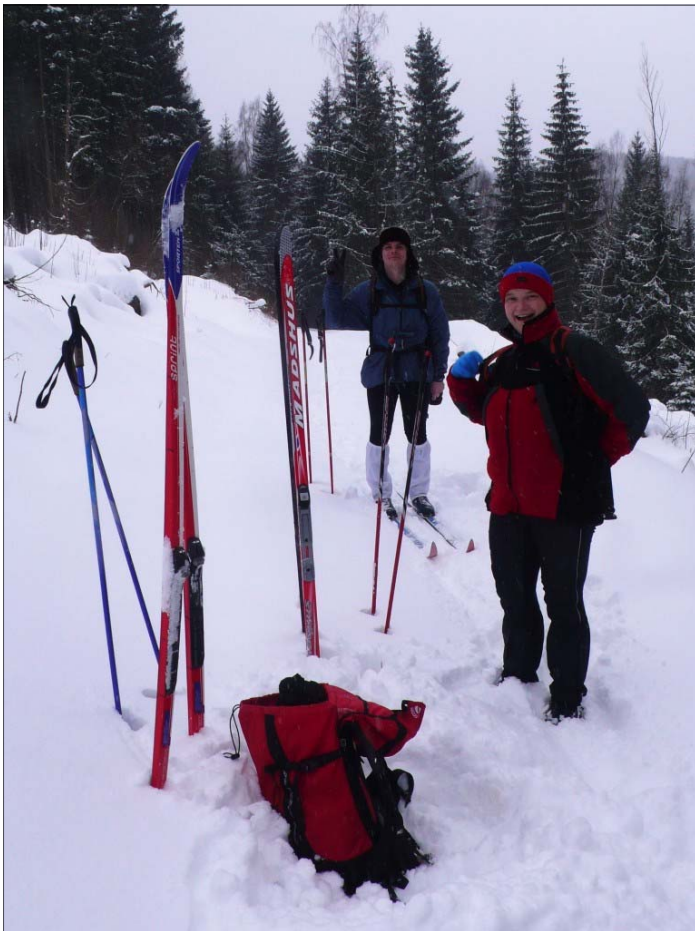

Již po čtvrté letos vyrážíme do bílé stopy se záměrem přejet část hřebene Krušných hor na běžkách. Útočná skupina odjíždí již tradičně vlakem v pátek do Kraslic, kde začíná trasa prvního dne. Kromě Zdeny se ke mně letos přidává i její kamarád Honza a čtveřici doplňuje Atom. V Kraslicích bychom sice mohli počkat na autobus a přejet do Bublavy, ale po krátkém občerstvení v bufetu na nádraží usuzujeme, že by to bylo nespportovní, přecházíme k modré turistické značce a po ní stoupáme v úbočí vrchu Hradiště na Tisovské rozcestí. Sněhu je dost a stopa žádná, takže za chvíli již jsme zahřátí na provozní teplotu. U vrchu Tisovec si krátce užíváme čerstvě vyrolbované stopy na místním okruhu a pak už sjíždíme z Olověného vrchu podél sjezdovek do Bublavy. Jelikož je skoro poledne, je čas na malé občerstvení v jedné z místních restaurací. Posilnění polévkou a tekutinami vyrážíme po chvíli směrem k červené turistické značce. Po chvíli z ní ale odbočujeme na úvozovou cestu, vedoucí do Německa. Němci opět nezklamali, stopa je vyrolbovaná, a tak po krátkém občerstvení můžeme s chutí vyrazit. Cesta ubíhá rychle, u Carlsfeldu se ještě jednou občerstvujeme a pak již odbočujeme na Jelení. Po krátkém stoupání následuje příjemný sjezd k hospodě, kde se potkáváme s Nejdeckou sekcí v obligátní sestavě Petr, Agnes, Luboš, Vladimír a Milan, jenom Mali-

bu zklamal a zůstal doma. Doplňujeme tekutiny, sacharidy a podobně a se setměním se vydáváme na poslední dnešní úsek, končící v Horní Blatné. Po chvíli odbočujeme ze silnice do stoupáku pod Čihadlo, který ale díky čerstvému sněhu není tak nepříjemný, jako obvykle. Aby nebylo sněhu málo, tak začíná opět sněžit. Závěrečný sjezd do Blatné po louce v hlubokém sněhu za svitu čelovek je opět velice zajímavý. Pád v tomto místě znamenal pro některé jedince přeměnu ve sněžné prase a dost problematické vstávání. Potom se již přesouváme pěšky do Modré hvězdy, kde máme zajištěno ubytování. Obsluha je sice po-

řád stejně tragická, ale s tím se už holt musíme smířit. Postupně přijíždějí další a další kamarádi (Broněk se Šiškou a Broníkem, Venca, Svinča s Květuškou, Jirka, Maruška s Filípkem, Pája a Pája). Po večeri vyndávají kluci kytary a začíná prima večírek. Kolem půlnoci již nám paní hospodská dává jasně najevo, že je čas k odchodu, když zvedá nahoru židle u ostatních stolů. Ještě chvíli tedy pijeme „na ježka“, ale pak raději platíme a jdeme spát, protože zítřejší etapa je opět dlouhá a náročná.

Po osmé hodině ráno se opět scházíme v hospodě, tentokrát ale u snídaně. Já mám na dnešek naplánovaný „babysitting“ s Filípkem, tak nikam nespěchám. Zatímco ostatní vyráží na trať směr Boží Dar, já zůstávám s Bandaskama ještě chvíli v hostinci. Když potom Filípek na pokoji usíná, balím věci a nakládám je do auta. Po probuzení ho s pomocí Šišky krmím a pak už se přesouváme autem na Božák, kde máme s ostatními sraz. Potkáváme se v hospodě Na špicí, kde je sice dost plno, ale příjemná atmosféra. Postupně sem doráží všichni účastníci akce a vydatně se posilují na druhou část dnešní etapy. Asi v jednu hodinu opouštím dobře naladěnou skupinu a přesouváme se autem na Měděnec, kde je dnešní cíl. Po ubytování vyrážím na běžkách ostatním naproti. Za hodinu už se ale začíná stmívat, jsem skoro pod Meluzínou a nikde nikdo. Otáčím to

Novoveský vrch, které nás díky množství sněhu letos pěkně prověřuje jak fyzicky, tak i psychicky. Následný sjezd na Šebík po prosluněné pláni již je za odměnu. V hospodě se setkáváme s Jirkou a Maruškou, kteří sem dorazili autem a čekají tu na nás. Už není kam spěchat, čeká nás už jen závěrečný sjezd Bezručákem do Chomutova (a Nejdeckou sekci teda ještě cesta na vlak a domů). Pak ale přichází Atom s návrhem, že když je tak hezky a takové parádní podmínky, proč nepokračovat v přejezdu ještě dál a nedojet celý hřeben až do konce? Zdena se přidává, že je také pro, a mně se taky ještě nechce domů. Doblouháme se tedy na pokračování cesty, loučíme se s ostatními a vyrážíme po silnici ke stopě. Po chvíli přijždíme na červenou a po ní jedeme přes Nový dům do Zákoutí. Tady musíme sundat lyže a po silnici dojet na Bernavu. U chaty opět nastupujeme do stopy a pokračujeme přes Svahovou na Sluneční cestu. Závěrečné stoupání na Lesnou již absolvujeme opět při čelovkách a je nekoněčné. V hotelu už na nás čekají Bandasky a Dejvina s Tomem, kteří si tu byli zalyžovat a svezou mě zpátky do Chomutova. Loučím se s Atomem a Zdenou, přeji jim příjemný zbytek cesty a vracím se zpět do Chomutova.

tedy zpět a za svitu čelovky se vracím přes Horní Blatnou zpátky na Měděnec. Za chvíli po mě přijíždí Milan a pak postupně zbytek výpravy. Opět se scházíme v hospodě, ale bez kytar již není večírek tak kvalitní, jako včera. Aspoň si můžeme v klidu popovídat.

V neděli nás čeká závěrečná etapa na Horu Sv. Šebestiána. Venku je totální azuro a svítí sluníčko, prostě absolutní idyla. Po snídani bereme lyže na záda, odcházíme k bývalému blázinci a zde nastupujeme do stopy. Já jedu vzadu, protože tak krásné počasí si zaslouží řádnou fotodokumentaci. U Rusové to bereme azimutem mezi větrné elektrárny a pak si užíváme nádherný sjezd v hlubokém sněhu k silnici u Přísečnické přehrady. Následující stoupání prověřuje naše nohy, protože zde není po stopě ani památka a sněhu je tu spousta. Následující úsek vede lesem po stopách zvěře. Když přicházíme na lesní cestu, jsou někteří zklamaní, protože ani zde není prohrnuto, a tak z bruslení nic nebude. Pokračujeme tedy opět v klasickém stylu, míváme odbočku na Výsluní a pak již konečně dorážíme k závěrečnému stoupání na

Musím říct, že se letos akce opravdu vydařila, sněhu bylo dost, lidí ještě víc, dokonce i sluníčko vykouklo. Atom se Zdenou po dalších dvou dnech dokončili celý přejezd Krušných hor na Panenské v Nakléřovském průsmyku, takže jim musím touto cestou ještě jednou pogratulovat, protože to je hodnotný sportovní výkon. Tak ahoj zase za rok, snad nám bude počasí opět přát.

Jířa

Prvosjezd Jedláku na čemkoliv

20.2.2010

Martin Jech

O tom, že bych si někdy vyšláp nějaký krpál v našich Krušných horách a pak jej sjel na lyžích, jsem přemýšlel již dlouho. Dlouho jsem to neřešil, až v pátek 19.2. jsem jen tak v Chomutově v Čekárně po lezení v Kadani prohodil meziřečí, zda by do toho někdo nešel se mnou. Jak jsem očekával, nikdo o to neměl zájem. Za to Jarda Štěpánek, který se do té doby snažil nachytat nějaké lelky ve svém pivě, na jednu zbystřil, řekl že by šel a už jsem domýšlel jak, kdy a hlavně na jakém kopci tu kravinu ztropíme. Okamžitě mě napadá Jedlák. Tak vznikla myšlenka spáchat prvosjezd Jedláku. Vymyslím trasu, ale pak si říkám, na čem my to vlastně budeme sjíždět? Jarda pojedje na svých starých lyžích, ale na jednu se sám sebe ptám: „Na čem pojedu já?“ Nevadí, něco obstaráme. Domlouváme si sraz ve Vysoké pece u koupaliště další den, to jest 20.2.2010 v 8:00. Večer jsem doma balil věci na nadcházející den a došlo na to, čeho jsem se bál, najít něco na ten sjezd. Sejdu do sklepa, několikrát se otočím, juknu, HA - boby. Sice jsem na nich byl naposledy asi v 8-mi letech a už dávno mi jsou malé, ale vejdu se. Další den v 7:00 vycházím s připnutými bobami na batohu z Jirkova a po asi 45 minutách docházím po přivaděči do Vysoké pece. Jarda už tam je a právě hází batoh na záda. Jdeme přímo na vrchol. Ve chvíli, kdy se dostáváme ze silnice do terénu, nám hned sahá sníh po kolena a alespoň já lituji, že jsem se nepodíval po něčem, co by mohlo nahradit návleky. Jen tak se zeptám Jardy, zda nemá dvoje, ale ne. Má něco podobného - tlustou izolepu. Ve chvíli, kdy se dostáváme na cestu, bereme izolačku, omotáváme si jí kolem bot a kalhot a zbytek cesty

už nemáme se sněhem v botách potíže. Od té doby, co jsme vyšli z Vysoké pece, uplynuly už 3,5 hodiny a konečně stojíme na vrcholu Jedláku. Zapišeme se do vrcholovky, nasvačíme se, Jarda si na nohy hodí lyže, já sednu na boby a jedem. Mně to jelo, jako když nejelo, protože jsem neustále zapadal, ale Jarda měl zase co dělat, aby nenabral moc velkou rychlost a neztratil nad lyžemi kontrolu. A když už jí ztratil, tak sebou sám švihnul do sněhu. Pro sjezd se nám nejvíce líbil svah na jihozápad od vrcholu. Sem tam strom, sněhu po kolena, ale sklon svahu 45°. Jarda na lyžích radši jezdí ze strany na stranu a sem tam malinko klesne, já to беру přímo dolů a při tomto sklonu už mi to jde i na těch bobech. Rychlost 20-30km/h, kličkovaná mezi stromy.

Vůbec nelituji, že jsem si vzal helmu (co kdyby něco). Po 2 km sjezdu, které jsme překonali asi za 30 minut, jsme dojeli na lesní cestu, vedoucí z Vysoké pece na silnici, spojující Jedlák a Lesnou. Na batohy připevňujeme lyže a boby a jdeme na další etapu - přejít na Lesnou a sjet pěkně po plynovodu.

Přichází na řadu můj perfektní orientační smysl, který je ostatními často podceňován. Říkám Jardovi: „Hele, je to kraťoučký a mělo by to být projetý, tak se nemusíme bát závějí“. Když už jdeme hodinu úsek, který měl být dlouhý asi 2 km, sice v dobrém terénu, oba si říkáme: „Není to už nějak dlouhý?“ Cesta se klikatí úplně jinak, než jsem předpokládal. Pokouším se vzpomenout, jak to bylo zakresleno na mapě, ale paměť mi už neslouží jak dřív. Jarda začal pochybovat o naší cestě a začal vymýšlet kudy přímo na Lesnou. Nakonec po dvou nakreslených pláncích do sněhu jsme se rozhodli pokračovat po naší cestě. Šli jsme do neznáma. Jak jsme mysleli, že nemůže být hůř, další omyl. Ta pěkná cesta, kde byl pěkně udusaný sníh a kde se člověk nebořil, se rázem změnila do hrozné cesty, kde byl člověk po kolena ve sněhu. Střídáme se v prošlapávání a po 1,5 hodině (možná více) a několika krátkých přestávkách se unavení, ale natěšení přeci jen dostáváme na silnici mezi Jedlákem a Lesnou. Když jsme ji zahlédli, oba jsme zrychlili tempo až do běhu a je to neuvěřitelná úleva jít po vyjeté silnici. Během 20 minut se dostáváme k hotelu Lesná, rovnou naklusáme dovnitř a objednáme si 2x svíčkovou. Za chvíli vylezeme ven a jde se na plynovod. Opět, berem na sebe lyže, boby a jede se. Nejprudší část plynovodu jsme oba ohodnotili

jako největší bžundu. Ani jsem netušil, že se dá dosáhnout na bobech rychlosti 50 km/h. Okolo Pyšné sjíždíme až k pile, od které chvilku ještě jedeme a následně scházíme do Drmal, ve kterých se také rozdělujeme. Jarda jde do Pece pro auto a odjíždí do CV a já jdu s dobrým pocitem podél přivaděče zpět do Jirkova.

Bavili jsme se o tom, zda jsme mohli být opravdu první, kteří Jedlák sjeli na lyžích a bobech,

ale pak jsme usoudili, že takových bláznů, co by napadlo udělat takovou magořinu ještě nebylo (na internetu o prvosjezdu Jedláku nebyla ani zmínka), tak jsme usoudili, že jsme spáchali „Prvosjezd Jedláku na lyžích a bobech.“

PS: Nedoporučujeme sjíždět na bobech a ani lyžích svah o sklonu 45° slalomem mezi stromy (je to o držku).

Kdo zaváhá, neleze

Pavel Suchopárek

Oznamuji tímto znehodnocení prakticky celé jedné naší lezecké oblasti a to Skalek pod Kadaňským stupněm. Nejedná se sice o oblast zvláště navštěvovanou, ale přece... Takřka 40 cest, z nichž některé byly poměrně hodnotné, patří minulosti a nikdo z nás si je už pravděpodobně nikdy nevyleze.

Napříč celým 80 m masívem byla totiž vybudována visutá kovová pozinkovaná konstrukce cyklostezky dělící drtivou většinu lezeckých cest, včetně těch nejhodnotnějších, vejpůl. Mohu-li tento počin hodnotit, tak kovová konstrukce zde působí dosti nepatřičně a nevkusně..., i když v porovnání s monstrem Kadaňského stupně! Na druhou stranu, jízdou po vlhkých kovových roštích na biku bude možno uvolnit víc adrenalinu než při lezení. Jediným přínosem projektu je vyčištění celého masívu od vegetace.

Ze 48 cest zůstává lezitelných cca 10 v levé části masívu přímo pod hrází stupně mezi dvěma jeskyněmi a asi tři cesty na výrazný pilíř vpravo od kuloáru.

Celý masív přelezli a ošipkovali Petr Kopecný a Martin Čížek v roce 1999. Snazší cesty však byly pravděpodobně přečleny již dříve kadaňskými

lezci a lze je tedy považovat spíše za první známé přelety. Těžší cesty pohybující se kolem 6. a 7. stupně obtížnosti lze pravděpodobně připsat na vrub těmto dvěma lezcům. Toliko k historii.

V současné době probíhá bezesporu přínosná revitalizace celého nábřeží v multifunkční promenádě, která bude pojmenována, dle mého názoru poněkud uměle a vynuceně, po zvířecím hrdinovi dětských večerníčků. Aby název skály koncepčně zapadal do budovaného projektu, navrhuji poněkud bezmyšlenkovitý název Skalky pod Kadaňským stupněm změnit a útvar přejmenovat na Skalisko Maxipsa Fíka.

Jn: Dle dostupných informací bude ve 4. etapě úprav odstraněn Kámen pod kinem, který nezapadá do konceptu revitalizace celého nábřeží, a to z důvodu snadnějšího sekání travního porostu. Kdo si ještě nezajistil přelety, nechť tak učiní v nejbližší možné době. **Kdo zaváhá, neleze!**

Párek

Výcvik mládeže v roce 2009

Jiří Štastný

I v letošním roce jsme v Horoklubu Chomutov pokračovali s výcvikem mladých horolezců. S těmi mladšími jsme se scházeli každé úterý odpoledne v DDM v Chomutově a s těmi staršími jsme ve čtvrtek odpoledne jezdili na stěnu do Kadaně, kde probíhal společný výcvik se členy kadaňského kroužku.

Jen co se na jaře udělalo hezky, začali jsme ve čtvrtek místo na stěnu jezdit do skal. Jelikož za odpoledne se toho moc stihnout nedá, navštěvovali jsme blízké skalní oblasti jako Citera, Trampské skály, Kočka, Skály nad Vysokou Jedlí či Mostecký Špičák. Od dubna do června jsme takto stihli šest odpoledních výjezdů.

V dubnu jsme se s mládeží zúčastnili tradiční klubové akce: „Jarní metodika“ v Perštejně, kde si horolezečtí začátečníci měli možnost vyzkoušet základní techniky nutné pro zachycení pádu prvolezce, postup po feratě, přelánění, jumarování nebo provizorní slanění.

Pokud bylo hezky i o víkendech, vyráželi jsme se zkušenějšími mládežníky do skal. Nejčastěji jsme byli lézt v Tisé, ale navštívili jsme také např. tyto oblasti: Kreuzberg, Rathen, Schmilku, Adršpach, Svatošské skály a Labák. V roce 2009 jsme s mládeží stihli celkem 14 víkendových akcí.

Hlavní akcí výcviku mládeže bylo opět letní soustředění, které se letos konalo již po osmé, tentokrát v údolí Sarcatal. Celkem se ho zúčastnilo deset členů z chomutovského a z kadaňského kroužku mládeže pod vedením čtyř instruktorů.

Během týdenního pobytu jsme přešli např. tyto vícedélkové cesty:

Piccolo Dain – Le strane voglie Amelie 5c (250 m, 8 délek),

Piccolo Dain – Amazonia 5c (250 m, 11 délek),

Piccolo Dain – Orizzonti dolomitici 5b (250 m, 11 délek),

Monte casale – Via Einstein 6+/A1 (350 m, 10 délek),

přešli via ferratu Rino Pesseta na Monte Garsole 967 m (převýšení 700 m, velmi těžká) a vylezli spoustu cest ve sportovních sektorech (např. Preore, Val Lomaso, Promeghin, Massone, Nago).

Na podzim se konalo druhé soustředění mládeže (na stejném místě jako v létě), ale protože v tomto termínu měli čas už jenom dva instruktoři, mohlo se ho zúčastnit jenom šest mládežníků. Vybrali jsme ty nejlepší a s nimi vylezli velice hodnotné vícedélkové cesty jako

např.:

Parete Zebrata – Perla Bianca 6a (155 m, 5 SL),

Monte Casale – Hasta siempre komandante 6b (400 m, 13 délek),

Piccolo Dain – Pilastro Masud 6c (250 m, 8 SL).

Kdo zrovna nelezl vícedélkové cesty, mohl si zalézt ve sportovních oblastech jako např. La gola, Preore, Laghel.

S těmi staršími mládežníky jsme společně vrazili na „Poslední slanění“, což je největší klubová akce, pořádaná každý rok jako neoficiální ukončení

lezecké sezóny. Letos se tato akce konala 7.11.2009 ve Velichově a díky příjemnému počasí se nás na dopolední hře sešlo hodně, včetně značného počtu dětí a mládeže. Myslím, že hra se všem účastníkům líbila, stejně jako večerní kulturní program, o který se postaraly kapely Album a River.

Doufám, že i v příštím roce se najde alespoň několik členů klubu, kteří se budou ochotni ve svém volném čase věnovat výcviku dětí a mládeže, a že se nám podaří sehnat dostatek finančních prostředků pro tuto činnost.

Jiří Šťastný

Fy SALTIC a mládež Horoklubu Chomutov

Mnoho členů Horoklubu ani neví. Mládež to snad ani „netrápí“. Ale vězte, že již od r. 1998, takže letos již 12. rokem, nám sponzoruje boty „lezečky“ pro mládež firma Saltic ze Zlína. To znamená, že nám postupně vybavila Horokroužek lezečkami různých typů a velikostí. A během těch let nám je asi 38x podrazila. Dnes máme v tělocvičně na stěně 22 párů, většinou menších velikostí – pro děti. A to již asi 10 párů „vzalo za své“. Naše stěna je totiž tím, že je pískovaná a drží dobře na tření, velký ničitel špiček bot. Hlavně při lezení těžkých cest, technicky náročných přešahů, zdvihů, špička volné nohy třením při zdvihu o stěnu udržuje tělo lezce v rovnováze. Ale sama odchází, obrousí se. Je logické, že tím častěji trpí boty větších velikostí, starších dětí. Mladší tak těžké cesty nelezou. Dohoda zní . . . zviditelňovat jméno fy Saltic a podporovat a přesvědčovat o kvalitě jejich bot mládež i dospělé. Hlavně mládež, protože když mají děcka několik let na noze boty Saltic, zvyknou si na ně, vyzkouší si je, ujistí se o kvalitě a vyberou si typ. Poté, když jsou starší a kupují si vlastní, privátní, často u nich zůstanou. Proč podporovat mládež, děti, inu proto, že z jejich strany, protože jim roste noha, mají rodiče co dělat, aby jim každý 1-2 roky obměňovali boty do školy. Pak vidíme, jak děcka lezou v klouzavých umělohmotných botkách. Jednak je to odradí od lezení, a když vydrží, naučí se lézt technicky blbě, tahají vše rukama. S botami na lezení a ve správné velikosti jde najednou vše lépe. A to je předpoklad pro sponzora, že ti starší při pořizování lezecké výbavy zůstanou věrni značce. A já ty své „mládežníky“ přesvědčuji k zakoupení své lezecké osobní privátní výbavy již, když jsou druhým rokem v Horokroužku Horoklubu. Boty si kupují, když jim přestávají růst nohy, tj. po 16-tém roce věku. A funguje to, a ti mladší i ti starší, všichni jsou spokojeni. Ale . . . o svoje privátní boty se již starají sami, tj. včetně podrážek.

Bohouš Dvořák

KOUTEK DEKADENTNÍ POEZIE

Lovci Horezmarů

Červ mi hlodá díru v mozku, když tahám vrcholovku z krabice.

Jestli nepředběhnu Ludvu Kostku, tak mě raní mrtvice!
Ludva, Párek, Bláža, Leoš – všechno jedna sebranka,
jestli tu nejsem letos první, odveze mě záchranka!
(LdS)

Krušnohorská zdravice

Horám zdar a Krušným zvláště!
Noste s sebou pršipláště!
Kořalka se hodí též,
bývá tam mlha, vítr, zima, déšť!
(LdS)

Při bilancování nerušit!

Teď běžte všichni do pytsche,
když vyplňuju Škodiče!
Ještě že kalkulačku na to mám, snadno vítězství si spočítám!
(LdS)

Pájovi – I.díl

Pája v Ústí,
s milou šustí!
(LdS)

Pájovi – II.díl

Pája v Ústí zasunul,
členství v klubu přesunul.
(Broněk + LdS)

Pájovi – III.díl

Hrajem tady všichni karty,
odepiš ty buzerante.
(Broněk)

Pájovi – IV.díl (cena za nejlepšího škodiče a smysl pro humor)

Karlovarské suchary,
pro oddílové buchary!
(LdS)

Hore zdar

HORE ZDAR zas letos
vyfouknul mi Letoš.
Lepší než by HORE ZDAR
uzmul by mi Avatar.
(Párek)

Motivační

Leze, leze nahoru
dvojka divnejch magorů.
Vedle se spouští dolů
skupinka jiných volů.
Nikdo neví k čemu je to
blbnout takto každé léto.
Avšak dnes již i v nečase,
i chladném roku měsíce,
lze spatřit různé mamlase
lézt v Kadani na plastice.
(Párek)

Horoklub má nového člena

Dne 5. 3. 2010 v 09.05 hod. dosáhla vlastního vrcholu Mount Everestu Anna Kluc, když se narodila v Sanoku v Polsku, za pomoci podpůrné skupiny matky Ewy Szajna a otce Blahouše Kluce a to klasickou cestou po devíti hodinách boje.

Erzgebirge Trophy 2010

1.ročník extrémního závodu se bude konat **23. – 25. 4. 2010**. Je to netradiční outdoorový závod v okolí nejvyššího bodu Krušných hor Klínovce (1244m). Dvoučlenné hlídky závodí s časem, únavou a s netradičními úkoly. Vítězem je každý, kdo dorazí do cíle, ale ti nejlepší a největší borci budou odměněni.

Více na <http://www.krusnehory.tym.cz>.

Otvírání skal na Polínku

(27.3.2010)

Ačkoliv to venku zatím nevypadá, tak jaro již klepe na dveře (alespoň podle kalendáře) a je tedy na čase zahájit novou lezeckou sezónu. Letošní „Otvírání skal“ se uskuteční v sobotu 27.3.2010 ve skalní oblasti Polínko. Kdo jste tam ještě nebyl, tak vězte, že se jedná o starý lom, který se nachází v jihovýchodním úbočí Polínského vrchu (684 m), nedaleko od obcí Polínka a Krsy (u trasy Karlovy Vary – Plzeň). Díky sloupcovité odlučnosti horniny vedou cesty převážně spárami, kouty nebo pilíři, ale jsou zde i stěny nebo plotny. Cesty jsou dlouhé od deseti metrů na krajích do dvaceti metrů ve střední části. Podrobnější informace o přístupu do oblasti a průvodce je možné stáhnout třeba zde: <http://www.horyinfo.cz/view.php?navezclaku=polinko&cislocclanku=2006020805>.

Kdo chce, může přijet již v pátek večer, přespat se dá přímo pod skalami, kde je krásný rovný plácek. Ostatní očekáváme během soboty. Pokud bude pěkné počasí, můžeme zde přespat a v neděli si jít zalézt na nedalekou Kozelku.

Jířa

Valná hromada Horoklubu Chomutov

V pátek **9.4.2010** se od **18.00** hod. koná v zasedací místnosti ve 3.patře (podkroví) SKKS v Chomutově (Palackého 4995 / 85) valná hromada Horoklubu Chomutov.

Program: Zpráva o činnosti klubu za loňský rok

Vyhodnocení soutěže o největšího Škodiče klubu za rok 2009

Vyhodnocení klubových akcí

Návrh a schválení plánu činnosti na letošní rok

atd.

Jarní metodika

v Perštejně a v Kadani na stěně

(17. a 18.4.2010)

Tradiční jarní metodika se uskuteční v sobotu 17.4.2010 na skalách v Perštejně od 10.00 hod. Kdo už má metodiku dokončenou, může si přijít aspoň chytit gumu. Pro nováčky budou připraveny i další stanoviště, jako např. slanění pomocí smyčky při ústupu, slanění 50 m pomocí dvou lan se sebejištěním, přelanění traverzu, jištění a postup na ferratě, slanění Dülferovým nebo osmičkovým sedem, výstup po laně pomocí blokantů nebo blokovacích uzlů s traverzem atd..

V neděli 18.4.2010 se opět v 10.00 hod sejdeme v Kadani na stěně, kde si každý bude moci vyzkoušet např. jištění a chytání pádu (odskok z bubnu), odskok do ferratické brzdy), vytažení zraněného druholezce pomocí kladkostroje, slanění se zraněným, první pomoc či jumarování. Účastníci metodiky budou rozděleni na ty, kteří budou prokazovat znalosti (tj. udělají si metodiku) a na ty, kteří se zde budou učit a zlepšovat.

Nějaké studijní materiály najdete na našem webu (www.horoklub.cz) v sekci metodika, podrobněji rozpracovaná témata metodiky pak na webu <http://www.horolezeckametodika.cz/>.

Jířa

Okénko do historie oddílu

Fotky od Bohouše Dvořáka:

1 - Zář 1989 - Trabantem na Gross Glockner.

2 - 1985 - Grossvaterstuhl, Bielatal. Leze Štěpán Havelka.

3 - 1985 - Oberviesensteiny. Mky a Štěpán Havelka.

4 - 1983 - Bohouš v Tatrách.

MANTANA ❖ horolezecký občasník ❖ vydává **HOROKLUB** Chomutov ❖ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ❖ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ❖ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ❖ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ❖ webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> ❖ sazba : Microsoft Publisher ❖